

JUDITH McNAUGHT

ΜΕ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στη μνήμη του Μάικλ – του φίλου, του συζύγου,
της αγάπης μου.*

1

Καθώς η κομψή ταξιδιωτική άμαξα κουνιόταν και ταλαντευόταν κατά μήκος του αυλακωμένου εξοχικού δρόμου, η λαίδη Αν Γκίλμπερτ έγειρε το μάγουλό της επάνω στον ώμο του συζύγου της και άφησε να της ξεφύγει ένας μακρύς, ανυπόμονος αναστεναγμός. «Μία ολόκληρη ώρα ακόμη μέχρι να φτάσουμε, και ήδη με κατατρώει η αγωνία. Δεν μπορώ να πάψω ν' αναρωτιέμαι πώς θα είναι η Γουίτνεϊ τώρα που μεγάλωσε».

Βυθίστηκε έπειτα στη σιωπή και κοίταξε αφηρημένα έξω από το παράθυρο της άμαξας το οργιαστικό τοπίο της αγγλικής υπαίθρου που κυλούσε δίπλα της, γεμάτο με ρόδινα αλεπουδόχορτα και κίτρινα κρινάκια, προσπαθώντας να φανταστεί την ανιψιά που είχε να δει σχεδόν έντεκα χρόνια.

«Θα είναι όμορφη, ακριβώς όπως ήταν και η μητέρα της. Και θα έχει και το χαμόγελο της μητέρας της, την ευγένειά της, την προσήνειά της...»

Ο λόρδος Έντουαρντ Γκίλμπερτ έριξε ένα σκεπτικό βλέμμα στη σύζυγό του. «Προσήνεια;» επανέλαβε, και το δύσπιστο ύφος του μαρτυρούσε πως διασκεδάζε. «Πάντως ο πατέρας της δεν έγραφε κάτι τέτοιο στην επιστολή του».

Ως μέλος του διπλωματικού σώματος του Βρετανικού Προξενείου στο Παρίσι, ο λόρδος Γκίλμπερτ κατείχε καλά την τέχνη των υπαινιγμών, των υπεκφυγών, των ελιγμών και της ίντριγκας. Αλλά στην προσωπική ζωή του προτιμούσε την αναζωογονητική εναλλακτική λύση της απροκάλυπτης αλήθειας.

«Επίτρεψέ μου να σου φρεσκάρω τη μνήμη», είπε, ψαχουλεύοντας στις τσέπες του και ανασύροντας το γράμμα που τους είχε στείλει ο πατέρας της Γουίτνεϊ. Στήριξε τα ματογυάλια του επάνω στη μύτη του και, αγνοώντας τον μορφασμό της συζύγου του, άρχισε να το διαβάζει.

«Οι τρόποι της Γουίτνεϊ είναι άκρως προσβλητικοί, η συμπεριφορά της επιλήψιμη. Είναι ένα πεισματάρικο αγοροκόριτσο, που απελλίξει όποιον το γνωρίζει και εμένα τον ίδιο με κάνει να ντρέπομαι. Σας ικετεύω να την πάρετε μαζί σας όταν επιστρέψετε στο Παρίσι, με την ελπίδα πως εσείς θα τα καταφέρετε καλύτερα με αυτό το πεισματάρικο παιδί απ' ό,τι εγώ...»

Ο Έντουαρντ κάγχασε. «Δείξε μου σε ποιο σημείο γράφει ότι είναι προσηνής».

Η σύζυγός του του έριξε ένα οργισμένο βλέμμα. «Ο Μάρτιν Στόουν είναι ένας ψυχρός, αναισθητός άντρας που δεν θα αναγνώριζε την ευγένεια και την καλοσύνη ακόμη και αν η Γουίτνεϊ ήταν φτιαγμένη αποκλειστικά από αυτά! Σκέψου μόνο πώς της φώναζε και πώς την έστειλε στο δωμάτιό της αμέσως μετά την κηδεία της αδελφής μου».

Ο Έντουαρντ είδε το αποφασιστικό στήσιμο του πιγουνιού της συζύγου του και πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της σε μια χειρονομία συμφιλίωσης. «Ούτε εγώ συμπαθώ αυτόν τον άνθρωπο περισσότερο απ' ό,τι εσύ, πρέπει όμως να παραδεχτείς από την πλευρά σου ότι, έχοντας χάσει τόσο πρόωρα τη νεαρή σύζυγό του, το να έχει την κόρη του να τον κατηγορεί, ενώπιον πενήντα ανθρώπων, ότι είχε κλειδώσει τη μητέρα της σε ένα κουτί ώστε εκείνη να μην μπορεί να αποδράσει ήταν μάλλον ενοχλητικό».

«Μα τότε η Γουίτνεϊ δεν ήταν καλά καλά ούτε πέντε ετών!» διαμαρτυρήθηκε με θέρμη η Αν.

«Δεκτό. Αλλά τότε ο Μάρτιν πενθούσε. Άλλωστε, απ' ό,τι θυμάμαι, δεν ήταν γι' αυτή την απρέπεια που την έστειλε στην κάμαρά της. Αυτό συνέβη αργότερα, όταν όλοι είχαν συγκεντρωθεί στο σαλόνι – τότε η μικρή χτύπησε κάτω το πόδι της και απείλησε

να μας καταγγείλει όλους στον Θεό αν δεν απελευθερώναμε αμέσως τη μητέρα της».

Η Αν χαμογέλασε. «Μα τι πνεύμα ήταν αυτό που είχε, Έντουαρντ. Για μια στιγμή σκέφτηκα πως οι μικροσκοπικές φακίδες της θα ξεπετάγονταν από τη μυτούλα της. Παραδέξου το – ήταν υπέροχη, και αυτή ακριβώς την άποψη είχες κι εσύ τότε!»

«Καλά, ναι», συμφώνησε ντροπαλά ο Έντουαρντ. «Μάλλον αυτό σκέφτηκα».

Την ώρα που η άμαξα των Γκίλμπερτ κατέβαινε ακάθεκτη προς την ιδιοκτησία Στόουν, μια μικρή ομήγυρη νέων σε ηλικία ανθρώπων περίμενε στο νότιο παρτέρι κοιτώντας ανυπόμονα προς τον στάβλο, περίπου εκατό γιάρδες πιο πέρα. Μια μικρόσωμη ξανθιά ίσιωσε τις ροζ φούστες της με τους φραμπαλάδες και αναστέναξε με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκαλυφθεί ένα πολύ προκλητικό λακκάκι. «Μα τι νομίζεις ότι σχεδιάζει να κάνει η Γουίτνεϊ;» ρώτησε τον εμφανίσιο νεαρό άντρα με τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά που στεκόταν δίπλα της.

Κατεβάζοντας το βλέμμα του στα μεγάλα γαλανά μάτια της Ελίζαμπεθ Άστον, ο Πολ Σεβαρίν της χάρισε ένα τέτοιο χαμόγελο που η Γουίτνεϊ θα είχε δεχτεί να χάσει και τα δυο πόδια της προκειμένου να απευθυνόταν στην ίδια. «Προσπάθησε να είσαι υπομονετική, Ελίζαμπεθ», της είπε.

«Είμαι σίγουρη ότι κανείς από εμάς δεν έχει την παραμικρή ιδέα σχετικά με το τι σκαρώνει, Ελίζαμπεθ», είπε απότομα η Μάργκαρετ Μέριτον. «Μπορείς, όμως, να είσαι σίγουρη ότι θα πρόκειται για κάτι ανόητο και απρεπές».

«Μάργκαρετ, σήμερα είμαστε όλοι μας προσκεκλημένοι της Γουίτνεϊ», τη μάλωσε ο Πολ.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να την υπερασπίζεσαι, Πολ», αντέτεινε δηκτικά η Μάργκαρετ. «Η Γουίτνεϊ προκαλεί τρομερό σκάνδαλο με το να τρέχει πίσω σου, και το ξέρεις πολύ καλά!»

«Μάργκαρετ!» της είπε κοφτά ο Πολ. «Σου είπα, φτάνει!» Παίρνοντας μια μακρόσυρτη, εκνευρισμένη ανάσα, ο Πολ Σεβαρίν κατέβασε συνοφρυωμένος το ζοφερό βλέμμα του στις γυαλιστερές μπότες του. Η Γουίτνεϊ όντως είχε γελοιοποιηθεί τρέχοντας έτσι ξοπίσω του, και σε ακτίνα είκοσι τεσσάρων χιλιομέτρων όλοι μιλούσαν γι' αυτό.

Στην αρχή είχε κάπως διασκεδάσει ανακαλύπτοντας πως είχε γίνει ο αποδέκτης του επίμονου βλέμματος και των γεμάτων θαυμασμό χαμόγελων μιας δεκαπεντάχρονης, όμως τον τελευταίο καιρό η Γουίτνεϊ τον καταδίωκε πια με την αποφασιστικότητα και τη στρατηγική διορατικότητα ενός θηλυκού Ναπολέοντα Βοναπάρτη.

Κάθε φορά που έφευγε από τα εδάφη της ιδιοκτησίας του, μπορούσε να είναι σχεδόν σίγουρος ότι θα τη συναντούσε οδεύοντας προς τον προορισμό του. Ήταν σαν να είχε κάποιο παρατηρητήριο από το οποίο παρακολουθούσε την κάθε κίνησή του, και ο Πολ είχε πάψει πια να βρίσκει το παιδιάστικο ξεμυάλισμά της μαζί του αθώο και διασκεδαστικό.

Πριν από τρεις εβδομάδες, τον είχε ακολουθήσει σε ένα τοπικό πανδοχείο. Και ενώ εκείνος σκεφτόταν με ευχαρίστηση να αποδεχτεί την πρόσκληση που του είχε απευθύνει ψιθυριστά η κόρη του πανδοχέα να τη συναντήσει αργότερα στην αχυραποθήκη, σήκωσε για μια στιγμή το βλέμμα του και αντίκρισε ένα ζευγάρι πράσινα μάτια καρφωμένα επάνω του πίσω από το τζάμι του παραθύρου. Κοπανώντας το ποτήρι του με την μπίρα επάνω στο τραπέζι, βγήκε έξω, άρπαξε τη Γουίτνεϊ από τον αγκώνα και χωρίς πολλά πολλά την έβαλε να καθίσει στη ράχη του αλόγου της υπενθυμίζοντάς της βλοσυρά ότι ο πατέρας της θα την έφαχνε αν δεν ήταν στο σπίτι όταν θα έπεφτε η νύχτα.

Είχε επιστρέψει με μεγάλα βήματα μέσα για να παραγγείλει ακόμη μια μπίρα, όταν όμως η κόρη του πανδοχέα έτριψε κρυφά τα στήθη της στο μπράτσο του τη στιγμή που ξαναγέμιζε το ποτήρι του κάνοντάς τον να φανταστεί ξαφνικά τον εαυτό του πλαγιασμένο δίπλα της, με τα γυμνά κορμιά τους μπλεγμένα,

εμφανίστηκε και πάλι ένα ζευγάρι πράσινα μάτια, που τώρα τον κοιτούσαν μέσα από ένα άλλο παράθυρο. Έριξε τότε αρκετά νομίσματα στο ξύλινο τραπέζι προκειμένου να καταπραΐνει την πληγωμένη ευαισθησία του έκπληκτου κοριτσιού και έφυγε – μόνο για να συναντήσει και πάλι στον δρόμο της επιστροφής του τη δεσποινίδα Στόουν.

Είχε αρχίσει να νιώθει σαν κυνηγημένος που η κάθε κίνησή του ήταν υπό παρακολούθηση, και τα νεύρα του είχαν τεντωθεί σε οριακό σημείο. Ο Πολ σκέφτηκε με εκνευρισμό πως στεκόταν τώρα κάτω από τον απριλιάτικο ήλιο προσπαθώντας, για κάποιον ακαθόριστο λόγο, να προστατεύσει τη Γουίτνεϊ από την κριτική που τόσο δίκαια της γινόταν.

Ένα όμορφο κορίτσι, αρκετά χρόνια νεότερο από τα υπόλοιπα της συντροφιάς, έριξε μια ματιά στον Πολ. «Νομίζω πως είναι προτιμότερο να πάω να δω για ποιο λόγο καθυστερεί η Γουίτνεϊ», είπε η Έμιλι Ουίλιαμς. Διέσχισε βιαστικά τη χλόη και προχώρησε κατά μήκος του ασπρισμένου φράχτη που ήταν ενωμένος με τον στάβλο. Σπρώχνοντας τις μεγάλες διπλές πόρτες, η Έμιλι κοίταξε τον μακρύ σκοτεινό διάδρομο που ήταν πλαισιωμένος και από τις δύο πλευρές του με χωρίσματα. «Πού είναι η δεσποινίς Στόουν;» ρώτησε το αγόρι του στάβλου που οδηγούσε ένα καστανοκόκκινο ευνουχισμένο άλογο.

«Εκεί πέρα, δεσποινίς». Ακόμη και μέσα στο θαμπό φως η Έμιλι είδε το χρώμα να κατακλύζει το πρόσωπο του σταβλίτη τη στιγμή που έδειχνε προς μια πόρτα που οδηγούσε στο βοηθητικό δωμάτιο.

Ρίχνοντας ένα σαστισμένο βλέμμα στο αναποκοκκινισμένο παιδί του στάβλου, η Έμιλι χτύπησε μαλακά την πόρτα και μπήκε μέσα, για να παγώσει την ίδια στιγμή στο θέαμα που αντίκρισε: τα μακριά πόδια της Γουίτνεϊ Άλισον Στόουν ήταν φυλακισμένα μέσα σε ένα παντελόνι ιππασίας από τραχύ καφετί ύφασμα, που κολλούσε ξεδιάντροπα επάνω στους λυγερούς γοφούς της και το συγκρατούσε στη στενή μέση της ένα κομμάτι από σκοινί. Επάνω από το παντελόνι ιππασίας, φορούσε μια λεπτή καμιζόλα.

«Δεν φαντάζομαι να βγεις έτσι εκεί έξω;» της είπε με κομμένη την ανάσα η Έμιλι.

Η Γουίτνεϊ έριξε ένα εύθυμο βλέμμα επάνω από τον ώμο της στη σκανδαλισμένη φίλη της. «Ασφαλώς όχι. Θα φορέσω και μια πουκαμιά».

«Μα γιατί;» επέμεινε απελπισμένα η Έμιλι.

«Επειδή δεν νομίζω πως θα ήταν πρόπον να εμφανιστώ με την καμιζόλα μου, ανόητη», αποκρίθηκε χαρωπά η Γουίτνεϊ αρπάζοντας από ένα καρφί το καθαρό πουκάμισο του σταβλίτη και χώνοντας τα χέρια της στα μανίκια.

«Είπες “πρόπον”;» τσίριξε η Έμιλι. «Είναι εντελώς ανάρμοστο να φοράς εσύ αντρικό παντελόνι ιππασίας, και το ξέρεις!»

«Πράγματι. Αλλά δεν μπορώ να ιππεύσω πολύ καλά αυτό το άλογο χωρίς σέλα, και πώς θα μπορούσα να διακινδυνεύσω να ανασηκωθεί η φούστα μου και να ανεβεί ως τον λαιμό μου;» αντέτεινε ζωηρά η Γουίτνεϊ ενώ συγχρόνως τύλιγε σε κότσο τα μακριά ανακατεμένα μαλλιά της και τα στερέωνε στον αυχένα της.

«Να ιππεύσεις χωρίς σέλα; Δεν εννοείς βέβαια ότι σκοπεύεις να ανεβείς καβάλα στο άλογο – ο πατέρας σου θα σε αποκληρώσει αν το ξανακάνεις».

«Δεν λέω ότι θα ανεβώ καβάλα. Αν και», χαχάνισε η Γουίτνεϊ, «δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο είναι επιτρεπτό στους άντρες να καβαλούν ένα άλογο ενώ εμείς –που υποτίθεται πως είμαστε το αδύναμο φύλο– πρέπει να κρεμόμαστε από το ένα πλάι προσευχόμενες για τη ζωή μας».

Η Έμιλι αρνήθηκε να παρασυρθεί. «Τότε, λοιπόν, τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Ποτέ ως τώρα δεν είχα αντιληφθεί πόσο αδιάκριτη νεαρή κυρία είσαι, δεσποινίς Ουίλιαμς», την πείραξε η Γουίτνεϊ. «Αλλά για να απαντήσω στην ερώτησή σου, αυτό που σκοπεύω να κάνω είναι να ιππεύσω στεκόμενη όρθια στη ράχη του αλόγου. Είδα να το κάνουν στο πανηγύρι και έκτοτε ασκούμει σε αυτό. Και μετά, όταν ο πατέρας δει πόσο καλά τα καταφέρνω, θα–»

«Θα σκεφτεί πως έχασες τα λογικά σου, Γουίτνεϊ Στόουν! Θα σκεφτεί ότι δεν σου έχει μείνει ούτε ίχνος κοινής λογικής ή κοσμιότητας και ότι απλώς προσπαθείς να κάνεις για άλλη μια φορά κάτι ώστε να τραβήξεις την προσοχή του». Βλέποντας το πεισματάρικο σαγόνι της φίλης της, η Έμιλι άλλαξε τακτική: «Γουίτνεϊ, σε παρακαλώ – σκέψου τον πατέρα σου. Τι θα πει αν το ανακαλύψει;»

Η Γουίτνεϊ δίστασε, νιώθοντας την πίεση του παγερού και σκληρού βλέμματος του πατέρα της σαν να ήταν πράγματι καρφωμένο επάνω της εκείνη τη στιγμή. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε έπειτα να βγει αργά από μέσα της ενώ κοιτούσε έξω από το μικρό παράθυρο, τη συντροφιά που, συγκεντρωμένη επάνω στη χλόη, περίμενε εκείνη την ίδια. Κάπως διστακτικά, είπε: «Ο πατέρας θα πει αυτό που λέει πάντοτε. Ότι τον έχω απογοητεύσει, ότι ατιμάζω τον ίδιο και τη μνήμη της μητέρας μου, ότι είναι ευτυχής που εκείνη δεν έζησε για να δει πώς εξελίχθηκα. Ύστερα θα περάσει άλλη μισή ώρα εκθειάζοντάς μου τη λαίδη Ελίζαμπεθ Άστον και λέγοντάς μου ότι θα έπρεπε να είμαι σαν αυτήν».

«Πάντως, αν πράγματι επιθυμείς να εντυπωσιάσεις τον Πολ, θα μπορούσες να προσπαθήσεις...»

Η Γουίτνεϊ έσφιξε με ανυπομονησία τις γροθιές της. «Ε λοιπόν, *προσπάθησα* να είμαι σαν την Ελίζαμπεθ. Φόρεσα κι εγώ αυτά τα φριχτά φορέματα με τους φραμπαλάδες που με κάνουν να αισθάνομαι σαν ροζ βουνό, δοκίμασα να μένω επί ώρες εντελώς αμίλητη και πετάριζα τις βλεφαρίδες μου μέχρι που ένιωσα τα βλέφαρά μου να μουδιάζουν».

Η Έμιλι δάγκωσε το κάτω χέιλι της προσπαθώντας να μη χαμογελάσει σε αυτή την ελάχιστα κολακευτική περιγραφή των σεμνότητων καμωμάτων της Ελίζαμπεθ, κι ύστερα αναστέναξε. «Θα πάω τότε να ειδοποιήσω τους άλλους ότι θα βγεις από στιγμή σε στιγμή».

Κραυγές αποτροπιασμού και ειρωνικά χαχανητά υποδέχτηκαν την εμφάνιση της Γουίτνεϊ έξω στη χλόη, όταν οδήγησε το άλογο της προς το μέρος των θεατών της. «Θα γκρεμοσκαιστεί»,

πρόβλεψε ένα από τα κορίτσια, «αν πρώτα δεν την κάψει ο Θεός γι' αυτό το παντελόνι που φορά».

Αγνοώντας την παρόρμηση να της δώσει μια δηκτική απάντηση, η Γουίτνεϊ τίναξε ψηλά το κεφάλι της σε μια κίνηση απόλυτης περιφρόνησης και μετά έριξε μια κλεφτή ματιά στον Πολ. Το όμορφο πρόσωπό του ήταν τραβηγμένο από την αποδοκιμασία όσο το βλέμμα του ταξίδευε από τα γυμνά πόδια της στους μηρούς της, που διαγράφονταν κάτω από το παντελόνι, και τέλος στο πρόσωπό της. Μέσα της η Γουίτνεϊ ταλαντεύτηκε από την ολοφάνερη αυτή αποδοκιμασία του, όμως ανέβηκε αποφασιστικά στη ράχη του αλόγου που περίμενε.

Μετά το άλογο ξεκίνησε τον ελαφρύ καλπασμό στον οποίο είχε ασκηθεί, και η Γουίτνεϊ σηκώθηκε όρθια, πρώτα σκύβοντας με τα χέρια της απλωμένα για να βρει ισορροπία κι έπειτα ανασηκώνοντας αργά το κορμί της σε όρθια θέση. Άρχισε να κάνει γύρους με το άλογο που κάλπαζε, και παρόλο που φοβόταν συνεχώς μήπως πέσει και γελοιοποιηθεί, η Γουίτνεϊ κατόρθωνε να δείχνει γεμάτη σιγουριά και χάρη.

Μόλις ολοκλήρωσε τον τέταρτο γύρο της, άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί στα πρόσωπα που προσπερνούσε από τα αριστερά της, καταγράφοντας τα σκανδαλισμένα και γεμάτα κοροϊδία βλέμματά τους, αναζητώντας στην πραγματικότητα το μοναδικό πρόσωπο που είχε σημασία για εκείνη. Ο Πολ κρυβόταν εν μέρει από τη σκιά του δέντρου και η Ελίζαμπεθ Άστον ήταν προσκολλημένη στο μπράτσο του, όμως τη στιγμή που η Γουίτνεϊ περνούσε πρόλαβε να διακρίνει το αργό, διστακτικό χαμόγελο στις γωνίες των χειλιών του και ο θρίαμβος υψώθηκε σαν λάβαρο στην καρδιά της. Όταν πια έφτασε η στιγμή να ξαναπεράσει από μπροστά του, εκείνος της χαμογελούσε πλατιά. Η ψυχή της πλημμύρισε ευτυχία και ξαφνικά όλες εκείνες οι εβδομάδες της εξάσκησης, οι ποινεμένοι μύες και οι μώλωπες έμοιαζαν να αξίζουν τον κόπο.

Από το παράθυρο του δεύτερου ορόφου που έβλεπε στο νότιο παρτέρι, ο Μάρτιν Στόουν παρακολουθούσε την κόρη του εν δράσει. Πίσω του, ο μπάτλερ ανήγγειλε ότι ο λόρδος και η λαίδη Γκίλμπερτ είχαν φτάσει. Υπερβολικά εξοργισμένος με την κόρη του ώστε να μπορεί να πει λέξη, ο Μάρτιν χαιρέτησε την κουινιάδα του και τον σύζυγό της με σφιγμένο σαγόνι και ένα κοφτό νεύμα.

«Μα πόσο ωραίο να σε βλέπουμε και πάλι έπειτα από τόσα χρόνια, Μάρτιν», είπε με χάρη το ψέμα της η λαίδη Αν. Κι όταν εκείνος παρέμεινε παγερά σιωπηλός, η λαίδη συνέχισε: «Πού είνα η Γουίτνεϊ; Ανυπομονούμε να τη συναντήσουμε».

Τότε ο Μάρτιν ξαναβρήκε επιτέλους τη φωνή του. «Να τη συναντήσετε;» έκανε απότομα. «Κυρία μου, δεν έχετε παρά να κοιτάξετε από αυτό το παράθυρο».

Απορημένη, η Αν έκανε αυτό που της είπε. Από κάτω, στη χλόη, ήταν συγκεντρωμένη μια συντροφιά νέων ανθρώπων και όλοι τους παρακολουθούσαν ένα λυγερό αγόρι να ισορροπεί με χάρη επάνω σε ένα άλογο που κάλπαζε αργά. «Πόσο ικανός νεαρός», σχολίασε χαμογελώντας.

Το απλό αυτό σχόλιό της φαίνεται πως ήταν ο καταλύτης που οδήγησε τον Μάρτιν Στόουν από την παγερή οργή του σε μια κατάσταση φρενιασμένης δράσης, καθώς έκανε στροφή επιτόπου και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. «Αν επιθυμείτε να συναντήσετε την ανιψιά σας, ελάτε μαζί μου. Ή αλλιώς μπορώ να σας απαλλάξω από την ταπείνωση και να σας τη φέρω εγώ ο ίδιος εδώ».

Με ένα θυμωμένο βλέμμα στραμμένο στην πλάτη του Μάρτιν, η Αν έχωσε το χέρι της στο μπράτσο του συζύγου της και ακολούθησαν μαζί τον Μάρτιν, πρώτα κάτω στις σκάλες και στη συνέχεια έξω.

Μόλις πλησίασαν τη συντροφιά των νεαρών, η Αν άκουσε ψιθύρους και γέλια, και είχε την αμυδρή επίγνωση ότι το ύφος όλων αυτών ήταν κάπως πικρόχολο, όμως ήταν απορροφημένη να παρατηρεί τα πρόσωπα των νεαρών δεσποινίδων αναζητώντας τη Γουίτνεϊ κι έτσι δεν έδωσε μεγάλη σημασία στη φευγάlea αυτή πρώτη εντύπωση. Απέρριψε νοερά δυο ξανθές και μια

κοκκινομάλλα, στάθηκε για λίγο με αμφιβολία μπροστά σε μια μικρόσωμη καστανή με γαλανά μάτια και τελικά στράφηκε απελπισμένη στον νεαρό άντρα που στεκόταν δίπλα στην τελευταία. «Συγχωρήστε μου το θάρρος, είμαι η λαίδη Γκίλμπερτ, θεία της Γουίτνεϊ. Θα μπορούσατε να μου πείτε πού βρίσκεται;»

Ο Πολ Σεβαρίν της χαμογέλασε με συμπάθεια αλλά και διασκεδάζοντας λίγο. «Η ανιψιά σας βρίσκεται επάνω στο άλογο, λαίδη Γκίλμπερτ», της είπε.

«Επάνω στο...» Η φωνή του λόρδου Γκίλμπερτ πνίγηκε.

Από την ευάλωτη θέση της επάνω στη ράχη του αλόγου, η Γουίτνεϊ ακολούθησε με το βλέμμα της την πορεία του πατέρα της, που με μεγάλα, γοργά βήματα ερχόταν προς το μέρος της. «Σε παρακαλώ, μη δημιουργήσεις σκηνή, πατέρα», του είπε όταν εκείνος είχε πλησιάσει τόσο ώστε να μπορεί να την ακούσει.

«Να μη δημιουργήσω σκηνή εγώ;» βρυχήθηκε έξαλλος εκείνος. Αρπάζοντας τα ηνία ανάγκασε το άλογο που κάλπαζε να στραφεί, αλλά το έκανε τόσο απότομα που στην κυριολεξία το τράβηξε από κάτω της. Η Γουίτνεϊ βρέθηκε στο έδαφος, όρθια στην αρχή, αλλά αμέσως έχασε την ισορροπία της και κατέληξε μισοξαπλωμένη κάτω. Τη στιγμή που κατόρθωσε να σηκωθεί, ο πατέρας της την άρπαξε απότομα από το μπράτσο και την έσυρε ανάμεσα από όλους εκείνους τους θεατές. «Αυτή – αυτό το πράγμα», είπε σπρώχνοντάς την μπροστά στη θεία και στον θείο της, «είναι, σας ομολογώ με τρόμο, η ανιψιά σας».

Η Γουίτνεϊ άκουσε τον απόηχο από τα χαχανητά καθώς η συντροφιά διαλυόταν γρήγορα και ένωσε το πρόσωπό της να καίει από ντροπή. «Πώς είστε, θεία Γκίλμπερτ; Θείε Γκίλμπερτ;» Με το ένα μάτι της στους φαρδιούς ώμους του Πολ που απομακρυνόταν, η Γουίτνεϊ έκανε μια μηχανική κίνηση για να πιάσει την ανύπαρκτη φούστα της, συνειδητοποίησε ότι δεν φορούσε και κατέληξε σε μια κωμική υπόκλιση χωρίς ανασήκωμα φούστας. Είδε το σκοτεινιάσμα στο πρόσωπο της θείας της και τότε ανασηκώνοντας το σαγόνι της είπε με αμυντική έκφραση: «Μπορείτε να είστε βέβαιοι

ότι για την εβδομάδα που θα μείνετε εδώ, η συμπεριφορά μου θα είναι άφογη ώστε να μην ξαναγίνω περιγελος, θεία μου».

«Για την εβδομάδα που θα μείνουμε εδώ;» απόρησε η θεία της, αλλά η Γουίτνεϊ ήταν απορροφημένη παρακολουθώντας τον Πολ να οδηγεί την Ελίζαμπεθ μέσα στην άμαξά του και δεν πρόσεξε την έκπληξη στη φωνή της θείας της.

«Γεια σου, Πολ», του φώναξε κουνώντας του σαν τρελή το χέρι της. Εκείνος στράφηκε και της ανταπέδωσε σιωπηλά τον χαιρετισμό με μια κίνηση του χεριού του.

Τα γέλια απομακρύνονταν τώρα καθώς οι άμαξες κυλούσαν στον χωματόδρομο, μεταφέροντας τους ιδιοκτήτες τους σε κάποιο πικνίκ ή σε κάποια άλλη ευχάριστη και συναρπαστική διασκέδαση από εκείνες στις οποίες η Γουίτνεϊ δεν ήταν ποτέ προσκεκλημένη εξαιτίας του νεαρού της ηλικίας της.

Ακολουθώντας τη Γουίτνεϊ προς το σπίτι, η Αν βρισκόταν σε έναν λαβύρινθο μπλεγμένων συναισθημάτων. Ήταν σκανδαλισμένη από την ίδια τη Γουίτνεϊ, εξοργισμένη με τον Μάρτιν Στόουν που είχε ταπεινώσει έτσι το κορίτσι μπροστά σε όλους εκείνους τους νέους ανθρώπους, θαμπωμένη κατά κάποιο τρόπο από το θέαμα της ίδιας της ανιψιάς της να ισορροπεί στη ράχη ενός αλόγου φορώντας αντρικό παντελόνι υπασίας... και εντελώς έκπληκτη από την ανακάλυψη πως, ενώ η μητέρα της Γουίτνεϊ δεν ήταν παρά απλώς μέτρια όμορφη, η κόρη της έμοιαζε να εξελίσσεται σε μια αληθινή καλλονή.

Τώρα ήταν υπερβολικά αδύνατη, αλλά ακόμη κι έτσι, και παρά τη δυσμέμεια στην οποία είχε πέσει, οι ώμοι της Γουίτνεϊ ήταν στητοί και το βάδισμά της είχε μια φυσική και σχεδόν προκλητική χάρη. Η Αν χαμογέλασε μέσα της βλέποντας τους απαλά στρογγυλεμένους γοφούς που διακρίνονταν με τρόπο σχεδόν ανάρμοστο πίσω από το τραχύ ύφασμα του καφετιού παντελονιού, τη λυγερή μέση που δεν θα απαιτούσε κανένα τέχνασμα για να την κάνουν να φαίνεται στενότερη, και τα μάτια που κάτω από τις μακριές, σκούρες βλεφαρίδες τους έμοιαζαν να αλλάζουν

από το χρώμα της βαθυπράσινης θάλασσας στο χρώμα του νεφρίτη. Κι εκείνα τα μαλλιά – τόσα κύματα από πλούσιο καστανό, σαν μαόνι! Το μόνο που χρειάζονταν ήταν μια καλή περιποίηση και βούρτσισμα μέχρι να λάμψουν. Την Αν σχεδόν την έτρωγαν τα δάχτυλά της για να αρχίσουν να ασχολούνται μ' εκείνα τα μαλλιά. Νοερά, ήδη τα χτένιζε με τρόπους που θα αναδείκνυαν τα εκπληκτικά μάτια και τα ψηλά ζυγωματικά της Γουίτνεϊ. Μακριά από το πρόσωπο, αποφάσισε η Αν, σηκωμένα στην κορυφή του κεφαλιού της με μπούκλες να πέφτουν στα αφτιά της, ή και τραβηγμένα ίσια πίσω από το μέτωπο, έτσι ώστε να πέφτουν σε απαλά κύματα στην πλάτη της.

Τη στιγμή που μπήκαν στο σπίτι, η Γουίτνεϊ μουρμούρισε μια δικαιολογία και όρμησε στο δωμάτιό της για να ριχτεί άκεφη σε μια καρέκλα και ν' αρχίσει να αναλογίζεται με δυσθυμία την ταπεινωτική σκηνή της οποίας μόλις προ ολίγου είχε σταθεί μάρτυρας ο Πολ, όταν ο πατέρας της την είχε ρίξει έτσι βάνουσα από το άλογό της και στη συνέχεια της είχε βάλει τις φωνές. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως η θεία και ο θείος της ένιωθαν τον ίδιο αποτροπιασμό και την ίδια οργή για τη συμπεριφορά της που ένιωθε και ο πατέρας της. Τα μάγουλά της έκαιγαν από ντροπή και μόνο στη σκέψη πως ήδη θα την αλεχθάνονταν.

«Γουίτνεϊ;» της ψιθύρισε η Έμιλι γλιστρώντας μέσα στην κάμαρα και κλείνοντας προσεκτικά πίσω της την πόρτα. «Ήρθα από την πίσω πόρτα. Είναι πολύ θυμωμένος ο πατέρας σου;»

«Έξαλλος», επιβεβαίωσε η Γουίτνεϊ χαμηλώνοντας το βλέμμα της στα πόδια της, που βρίσκονταν ακόμη μέσα στο παντελόνι υπαισίας. «Υποθέτω ότι τα κατέστρεψα όλα σήμερα, έτσι δεν είναι; Όλοι γελούσαν σε βάρος μου και ο Πολ τους άκουσε. Τώρα που η Ελίζαμπεθ έκλεισε τα δεκαεφτά, είναι προαποφασισμένο πως θα τη ζητήσει σε γάμο προτού να έχει καν την ευκαιρία να συνειδητοποιήσει πως αγαπά εμένα».

«Εσένα;» επανέλαβε σαστισμένη η Έμιλι. «Γουίτνεϊ Στόουν, ο Πολ σε αποφεύγει όπως την πανώλη και το ξέρεις πολύ καλά! Και

ποιος θα μπορούσε να τον κατηγορήσει, έλειπα από τα δεινά στα οποία τον υπέβαλες την περασμένη χρονιά;»

«Δεν ήταν πια και τόσο πολλά», διαμαρτυρήθηκε η Γουίτνεϊ, αλλά την ίδια στιγμή συστράφηκε ανήσυχια στην καρέκλα της.

«Δεν ήταν, λες; Και τι έχεις να πεις για τη φάρσα που του έκανες την Ημέρα των Ψυχών – όταν πετάχτηκες μπροστά στην άμαξά του στριγκλίζοντας σαν μέγαιρα και παριστάνοντας το φάντασμα, με αποτέλεσμα να τρομάξουν τα άλογά του;»

Η Γουίτνεϊ αναποκοκκίνισε. «Ο ίδιος δεν θύμωσε και τόσο πολύ. Ούτε καταστράφηκε εντελώς η άμαξά του. Απλώς έσπασε ένας άξονας όταν αναποδογύρισε».

«Έσπασε μαζί και το πόδι του Πολ», της υπενθύμισε η Έμιλι.

«Μα αυτό έδωσε εντελώς», επέμεινε η Γουίτνεϊ με το μυαλό της ήδη να τρέχει από τις καταστροφές που ανήκαν πια στο παρελθόν σε μελλοντικές δυνατότητες. Σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει αργά πάνω κάτω. «Θα πρέπει να υπάρχει ένας τρόπος – αλλά κάπως σαν να τον απάγω. Εγώ...» Ένα πονηρό χαμόγελο φώτισε το σκονισμένο πρόσωπό της καθώς από την ορμή της στράφηκε τόσο γρήγορα που έκανε την Έμιλι να πέσει προς τα πίσω στην καρέκλα της. «Έμιλι, ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο: ο ίδιος ο Πολ δεν γνωρίζει ακόμη ότι νοιάζεται για μένα. Σωστά;»

«Δεν δίνει δεκάρα για σένα, θα ήταν η πιο σωστή διατύπωση», αποκρίθηκε κάπως επιφυλακτικά η Έμιλι.

«Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο θα μπορούσαμε να πούμε με βεβαιότητα ότι δεν πρόκειται να με ζητήσει σε γάμο αν δεν υπάρξει κάποιου είδους πρόσθετο κίνητρο. Σωστά;»

«Δεν θα μπορούσες να τον κάνεις να σε ζητήσει ούτε με την απειλή όπλου, και το ξέρεις. Άλλωστε, δεν είσαι αρκετά μεγάλη για να αρραβωνιαστείς, ακόμη κι αν—»

«Υπό ποιες συνθήκες λοιπόν», τη διέκοψε θριαμβευτικά η Γουίτνεϊ, «είναι ένας κύριος υποχρεωμένος να ζητήσει μια κυρία σε γάμο;»

«Δεν μπορώ να σκεφτώ καμία τέτοια συνθήκη. Εκτός βέβαια αν την έχει εκθέσει – και αυτό *ούτε να το σκέφτεσαι!* Γουίτνεϊ, ό,τι κι αν είναι αυτό που μηχανεύεσαι τώρα, εγώ δεν πρόκειται να σε βοηθήσω».

Αναστενάζοντας, η Γουίτνεϊ βυθίστηκε και πάλι στην καρέκλα της, τεντώνοντας μπροστά τα πόδια της. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα πονηρό χαμόγελο καθώς αναλογιζόταν τον απολύτως παράτολμο χαρακτήρα της πρόσφατης ιδέας της. «Αν μόνο τραβούσα λίγο... ξέρεις, αν χαλάρωνα τη ρόδα στην άμαξα του Πολ έτσι ώστε να έβγαινε αργότερα, και μετά του ζητούσα να με πάει κάπου... Κι έτσι, μέχρι πια να επιστρέψαμε πίσω με τα πόδια ή να ερχόταν βοήθεια, θα είχε πέσει η νύχτα και θα ήταν αργά, έτσι που πια θα ήταν υποχρεωμένος να με ζητήσει σε γάμο». Αψηφώντας τη σκανδαλισμένη έκφραση της Έμιλι, η Γουίτνεϊ εξακολούθησε: «Σκέψου μόνο πόσο θαυμάσια ανατροπή θα ήταν σε ένα συνηθισμένο παλιό θέμα: *Νεαρή κυρία* εκθέτει *κύριο* και καταστρέφει την καλή φήμη του, έτσι ώστε είναι πια υποχρεωμένη να τον παντρευτεί για να ελανορθώσει! Μα τι μυθιστόρημα θα μπορούσε να γίνει!» πρόσθεσε, εντυπωσιασμένη και η ίδια με την επινοητικότητα της.

«Φεύγω», είπε η Έμιλι. Βάδισε ως την πόρτα, αλλά μετά δίστασε και στράφηκε πάλι προς τη Γουίτνεϊ. «Η θεία και ο θείος σου είδαν τα πάντα. Τι σκοπεύεις να τους πεις σχετικά με αυτό το παντελόνι και με το άλογο;»

Το πρόσωπο της Γουίτνεϊ συννέφιασε. «Δεν σκοπεύω να τους πω τίποτε – δεν θα βοηθούσε–, αλλά για το υπόλοιπο διάστημα που θα βρίσκονται εδώ, θα είμαι η πιο σεμνή, εκλεπτυσμένη και ευγενική γυναίκα που έχεις δει ποτέ σου». Πρόσθεξε το γεμάτο αμφιβολία βλέμμα της Έμιλι και πρόσθεσε: «Επίσης, σκοπεύω να μένω αθέατη εκτός από τις ώρες των γευμάτων. Νομίζω πως θα καταφέρω να συμπεριφέρομαι σαν την Ελίζαμπεθ επί τρεις ώρες κάθε μέρα».

Η Γουίτνεϊ τήρησε την υπόσχεσή της. Στο δείπνο το ίδιο εκείνο βράδυ, μετά την ανατριχιαστική διήγηση του θείου της σχετικά με τη ζωή τους στη Βηρυτό, όπου εκείνος ανήκε στο διπλωματικό σώμα του Βρετανικού Προξενείου, μουρμούρισε απλώς «Πόσο διδακτικό, θείε», παρόλο που μέσα της καιγόταν να τον κατακλύσει με ερωτήσεις. Κι όταν ολοκλήρωσε και η θεία της την αφήγηση σχετικά με την τωρινή ζωή τους στο Παρίσι και τη συναρπαστική κοινωνική ζωή του, η Γουίτνεϊ μουρμούρισε πάλι: «Πόσο διδακτικό, θεία». Την ίδια στιγμή που το γέυμα τελείωσε, ζήτησε να τη συγχωρήσουν και εξαφανίστηκε.

Έπειτα από τρεις ημέρες, οι προσπάθειες της Γουίτνεϊ είτε να είναι κόσμια είτε να απουσιάζει είχαν αποδειχτεί πραγματικά τόσο επιτυχείς ώστε η Αν άρχισε να αναρωτιέται μήπως είχε απλώς φανταστεί εκείνη τη σπίθα που είχε διακρίνει την ημέρα της άφιξής τους, ή πάλι μήπως το κορίτσι έτρεφε κάποια απέχθεια για εκείνη ή για τον Έντουαρντ.

Την τέταρτη ημέρα, όταν η Γουίτνεϊ φρόντισε να πάρει πρωινό προτού σηκωθούν όλοι οι υπόλοιποι και αμέσως μετά να εξαφανιστεί, η Αν αποφάσισε να ανακαλύψει την αλήθεια. Αναζήτησε την ανιψιά της μέσα στο σπίτι, όμως η Γουίτνεϊ δεν βρισκόταν εκεί. Δεν βρισκόταν ούτε στον κήπο ούτε είχε πάρει κάποιο άλογο από τον στάβλο, όπως την πληροφορήσε ένας υπηρέτης. Αλληθωρίζοντας στη λαμπερή λιακάδα, η Αν κοίταξε ολόγυρά της προσπαθώντας να φανταστεί πού θα πήγαινε για να περάσει ολόκληρη την ημέρα του ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι.

Πέρα, στην κορυφή ενός λόφου που έβλεπε επάνω από το κτήμα, διέκρινε κάτι σε λαμπερό κίτρινο χρώμα. «Ώστε εκεί είσαι, λοιπόν!» είπε παίρνοντας βαθιά ανάσα, ανοίγοντας την ομπρέλα της για τον ήλιο και ορμώντας έξω για να διασχίσει την πελούζα.

Η Γουίτνεϊ δεν είδε τη θεία της να έρχεται παρά μόνο όταν ήταν πια πολύ αργά για να αποδράσει. Ευχόμενη μέσα της να είχε επιλέξει μια καλύτερη κρυψώνα, προσπάθησε να σκεφτεί κάποιο ανώδυνο θέμα για το οποίο θα μπορούσε να κουβεντιάσει

χωρίς να φανεί αδαής. Για ντύσιμο; Η ίδια δεν γνώριζε τίποτε σχετικά με τη μόδα, και ακόμη λιγότερο από τις γνώσεις της ήταν το ενδιαφέρον της γι' αυτήν· άλλωστε ό,τι κι αν φορούσε έδειχνε εξίσου απελπιστική. Στο κάτω κάτω, πώς θα μπορούσε κάποιιο ένδυμα να βελτιώσει την εμφάνιση μιας γυναίκας που είχε μάτια γάτας, μαλλιά στο χρώμα της λάσπης και φακίδες στη ράχη της μύτης της; Εκτός από αυτά, ήταν επίσης υπερβολικά ψηλή, υπερβολικά αδύνατη, και αν ο καλός Θεός είχε την πρόθεση να της χαρίσει ένα μπουστό, έμοιαζε να είχε αργήσει πολύ να το κάνει να εμφανιστεί.

Με τα αδύναμα γόνατά της, με το στήθος της να βαραίνει σε κάθε ασθματική ανάσα της, η Αν έφτασε στην απόκριμη κορυφή και κατέρρευσε χωρίς τυπικότητες στην κουβέρτα, δίπλα στη Γουίτνεϊ. «Νόμιζα πως θα ήταν έ...νας ωραίος περίπατος», είπε ψέματα η Αν. Όταν ξαναβρήκε την ανάσα της, πρόσεξε το δερματόδετο βιβλίο που βρισκόταν ανοιγμένο στην κουβέρτα με το εξώφυλλο από πάνω και, αρπαγμένη από αυτό ως θέμα συζήτησης, ρώτησε: «Πρόκειται για αισθηματικό μυθιστόρημα;»

«Όχι, θεία μου», αποκρίθηκε σεμνά η Γουίτνεϊ ακουμπώντας προσεκτικά το χέρι της επάνω στον τίτλο του βιβλίου για να τον κρύψει από το βλέμμα της θείας της.

«Μου έχουν πει ότι τα περισσότερα νεαρά κορίτσια λατρεύουν τις αισθηματικές ιστορίες», προσπάθησε ξανά η Αν.

«Ναι, θεία», συμφώνησε ευγενικά η Γουίτνεϊ.

«Διάβασα ένα τέτοιο βιβλίο κάποτε, αλλά δεν μου άρεσε», παρατήρησε η Αν, με το μυαλό της να αναζητά κάποιο άλλο θέμα που να μπορούσε να παρασύρει τη Γουίτνεϊ σε συζήτηση. «Δεν μπορώ να ανεχτώ μια ηρωίδα που να είναι απολύτως τέλεια ούτε πάλι κάποια η οποία συνεχώς λιποθυμά».

Η Γουίτνεϊ εξεπλάγη τόσο πολύ ανακαλύπτοντας πως δεν ήταν η μοναδική γυναίκα σε ολόκληρη την Αγγλία που δεν καταβρόχθιζε όλα εκείνα τα σαχλά αφηγήματα, ώστε λησμόνησε προς στιγμή την απόφασή της να μιλά μόνο με μονοσύλλαβες λέξεις.

«Και όταν οι ηρωίδες δεν λιποθυμούν», πρόσθεσε με ολόκληρο το πρόσωπό της να φωτίζεται από το γέλιο, «ξαπλώνουν έχοντας μπουκαλάκια με αιθέρια έλαια στα ρουθούνια τους, κλαίγοντας και παραπονούμενες για κάποιον λιγόψυχο γόη που δεν είχε τη λογική να τις ζητήσει σε γάμο ή που ζήτησε κάποια άλλη γυναίκα η οποία δεν το άξιζε. Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να μένω έτσι ξαπλωμένη και άπραγη ξέροντας ότι ο άντρας που αγαπώ ερωτεύεται μια ανάξια». Η Γουίτνεϊ έριξε μια ματιά στη θεία της για να δει αν είχε σοκαριστεί, όμως εκείνη την κοιτούσε με ένα ανεξιχνίαστο χαμόγελο στις γωνίες των χειλιών της. «Θεία Αν, θα μπορούσες πραγματικά να ενδιαφερθείς ποτέ για έναν άντρα ο οποίος θα έπεφτε στα γόνατα και θα έλεγε: “Ω, Κλάραμπελ, τα χείλη σου είναι πέταλα ενός άλικου τριαντάφυλλου και τα μάτια σου δυο άστρα απ’ τον ουρανό;”» Και η Γουίτνεϊ ολοκλήρωσε με ένα περιφρονητικό ρουθύνισμα: «Αυτό είναι το σημείο όπου θα χρειαζόμουν εγώ αιθέρια έλαια!»

«Και εγώ επίσης», είπε γελώντας η Αν. «Τι διάβαζες τότε, αν όχι φρικαλέα αισθηματικά μυθιστορήματα;» Τράβηξε το βιβλίο κάτω από το προστατευτικό χέρι της Γουίτνεϊ και κοίταξε τα χρυσά γράμματα του τίτλου: «Την *Ιλιάδα*;» ρώτησε έκπληκτη και με κάποια δυσπιστία. Το αεράκι έκανε τις σελίδες να γυρίσουν ενώ το συνεπαρμένο βλέμμα της Αν ταξίδευε από το έντυπο κείμενο στο γεμάτο ένταση πρόσωπο της Γουίτνεϊ. «Μα αυτό είναι στα ελληνικά! Μη μου πεις ότι γνωρίζεις να διαβάζεις ελληνικά!»

Η Γουίτνεϊ ένευσε καταφατικά με το πρόσωπο αναποκοκκινισμένο από τον τρόμο της. Τώρα η θεία της θα τη θεωρούσε διανοούμενη – ακόμη ένα μελανό σημείο επάνω της. «Όπως επίσης λατινικά, ιταλικά, γαλλικά, ακόμη και λίγα γερμανικά», ομολόγησε.

«Πολύ ωραία, πολύ ωραία», είπε παίρνοντας βαθιά ανάσα η Αν. «Μα πώς κατόρθωσες να τα μάθεις όλα αυτά;»

«Παρά τα όσα πιστεύει ο πατέρας μου, θεία Αν, είμαι απλώς επιπόλαιη αλλά όχι ανόητη, και χρειάστηκε να τον ικετεύω νύχτα

μέρα μέχρι να τον πείσω να μου πάρει καθηγητές γλωσσών και ιστορίας». Η Γουίτνεϊ βυθίστηκε στη σιωπή της ενώ θυμόταν πώς είχε κάποτε πιστέψει ότι αν διέπρεπε στις μελέτες της, αν μπορούσε να μοιάζει περισσότερο με γιο παρά με κόρη, θα έκανε ίσως τον πατέρα της να την αγαπήσει.

«Ακούγεσαι σαν να ντρέπεσαι για τις επιδόσεις σου, ενώ θα έπρεπε να είσαι υπερήφανη».

Η Γουίτνεϊ κοίταξε πέρα προς το σπίτι της, που φώλιαζε στην κοιλάδα από κάτω. «Είμαι σίγουρη ότι γνωρίζεις πως όλοι θεωρούν χάσιμο χρόνου να εκπαιδεύεται μια γυναίκα σε όλα αυτά. Από την άλλη, δεν έχω κανενός είδους γυναικεία εκπαίδευση να επικαλεστώ. Δεν μπορώ να κάνω ούτε μία βελονιά που να μη μοιάζει πως την έκανε τυφλή, κι όταν τραγουδώ τα σκυλιά κάτω στον στάβλο αρχίζουν να ουρλιάζουν. Ο κύριος Τουιτογόρθι, ο τοπικός μουσικοδιδάσκαλος, είπε στον πατέρα μου ότι ο τρόπος με τον οποίο παίζω πιάνο του προξενεί εξανθήματα. Δεν μπορώ να κάνω ούτε ένα πράγμα από αυτά που *πρέπει* να κάνουν τα κορίτσια, και, ακόμη χειρότερα, τα απεχθάνομαι όλα αυτά».

Η Γουίτνεϊ το ήξερε, τώρα η θεία της θα την αντιπαθούσε, ακριβώς όπως συνέβαινε και με όλους τους άλλους, αλλά τελικά ήταν καλύτερα έτσι, αφού τουλάχιστον θα έπαυε κι εκείνη να τρέμει πότε θα συνέβαινε το αναπόφευκτο. Κοίταξε τη λαίδη Αν, με τα μεγάλα πράσινα μάτια της διάπλατα και ευάλωτα. «Είμαι σίγουρη πως ο πατέρας σου έχει πει τα πάντα για μένα. Είμαι μια φριχτή απογοήτευση για εκείνον. Με θέλει ντελικάτη και κόσμια και ήσυχη, σαν την Ελιζαμπεθ Άστον. Προσπαθώ να είμαι, αλλά δεν φαίνεται να τα καταφέρνω».

Η καρδιά της Αν έλιωνε τώρα για το αξιαγάπητο, πνευματώδες, υπέροχο παιδί που είχε φέρει στον κόσμο η αδελφή της. Ακουμπώντας το χέρι της στο μάγουλο της Γουίτνεϊ, της είπε τρυφερά: «Ο πατέρας σου θέλει μια κόρη που να είναι σαν καμέα – ντελικάτη, ωχρή, και που να πλάθεται εύκολα. Αντί γι' αυτό, έχει μια κόρη που είναι διαμάντι, γεμάτο λάμψη και ζωή, και δεν ξέρει

τι να κάνει με αυτήν. Και αντί να εκτιμήσει την αξία και τη σπανιότητα της πολύτιμης πέτρας του –αντί να τη γυαλίζει λιγάκι και να την αφήνει μετά να λάμπει– εκείνος επιμένει να προσπαθεί να την πλάσει σε κοινή καμιά».

Η Γουίτνεϊ είχε περισσότερο την τάση να σκέφτεται τον εαυτό της σαν ένα κομμάτι άνθρακα, όμως αντί να βγάλει τη θεία της από την ψευδαισθησή της παρέμεινε σιωπηλή. Κι όταν πια η θεία της έφυγε, η Γουίτνεϊ πήρε πάλι στα χέρια της το βιβλίο της, αλλά πολύ σύντομα ο νους της πέταξε από τους τυπωμένους στίχους σε ονειρικές σκέψεις με επίκεντρο τον Πολ.

Εκείνο το βράδυ, όταν κατέβηκε στην τραπεζαρία για το δείπνο, η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο ήταν παράξενα διαφορετική και κανείς δεν την πρόσεξε να προχωρεί προς το τραπέζι. «Πότε ακριβώς σκοπεύεις να την ενημερώσεις ότι θα έρθει μαζί μας στη Γαλλία, Μάρτιν;» ρωτούσε θυμωμένα ο θείος της. «Ή μήπως σκοπεύεις να περιμένεις μέχρι την ημέρα της αναχώρησής μας και τότε να χάσεις απλώς το παιδί στην άμαξα μαζί μας;»

Ο κόσμος στροβιλίστηκε ξέφρενα γύρω της και για μια φρικτή στιγμή η Γουίτνεϊ νόμισε πως θα έκανε εμετό. Στάθηκε, προσπαθώντας να σταθεροποιήσει τα τρεμάμενα μέλη της, και κατάπιε τον οδυνηρό κόμπο που είχε ανεβεί στο στήθος της. «Πρόκειται να πάω κάπου, πατέρα;» ρώτησε, προσπαθώντας να ακούγεται ήρεμη και αδιάφορη.

Τότε όλοι τους στράφηκαν και την κοίταξαν, και το πρόσωπο του πατέρα της σφίχτηκε, όλο γραμμές ανυπομονησίας και ενόχλησης. «Στη Γαλλία», της αποκρίθηκε απότομα. «Για να ζήσεις με τη θεία και τον θείο σου, οι οποίοι θα προσπαθήσουν να σε κάνουν κυρία».

Αποφεύγοντας προσεκτικά να συναντήσει το βλέμμα οποιουδήποτε, για να μην καταρρεύσει επιτόπου, η Γουίτνεϊ γλίστρησε στην καρέκλα της στο τραπέζι. «Έχεις ενημερώσει τη θεία και τον θείο μου σχετικά με το ρίσκο το οποίο παίρνουν;» ρώτησε, επικεντρώνοντας όλο το σθένος της στο να εμποδίσει τον πατέρα της

να καταλάβει πόσο της είχε ραγίσει την καρδιά. Κοίταξε ψυχρά τα γεμάτα ενοχή και ταραχή πρόσωπα της θείας και του θείου της. «Ο πατέρας μπορεί να αμέλησε να σας πει ότι διακινδυνεύετε να ατιμαστείτε αν με δεχτείτε στο σπίτι σας. Όπως θα σας εξηγήσει και ο ίδιος, έχω μια φρικτή ιδιοσυγκρασία, είμαι νευρική και δεν έχω καμία ιδέα για το πώς να κάνω μια ευγενική συζήτηση».

Η θεία της την παρακολουθούσε χωρίς να κρύβει τον οίκτο της, αλλά η έκφραση του πατέρα της παρέμενε παγερή. «Ω, πατέρα», ψιθύρισε τότε με ραγισμένη φωνή, «πραγματικά με απεχθάνεσαι τόσο πολύ; Με μισείς τόσο πολύ ώστε δεν θέλεις να με βλέπεις μπροστά σου;» Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα με τα δάκρυα που συκρατούσε. Η Γουίτνεϊ σηκώθηκε. «Και τώρα... συγχωρήστε με... δεν πεινάω και τόσο απόψε».

«Πώς μπόρεσες;» φώναξε η Αν μόλις η Γουίτνεϊ βγήκε, ενώ συγχρόνως σηκωνόταν από την καρέκλα της και κοιτούσε αγριεμένα τον Μάρτιν Στόουν. «Είσαι ο πιο άκαρδος, ο πιο αναίσθητος άνθρωπος – θα είναι μεγάλη μου ευχαρίστηση να απομακρύνω αυτό το παιδί από τα νύχια σου. Και το γεγονός ότι επιβίωσε ως τώρα είναι απόδειξη για το σθένος της. Είμαι σίγουρη πως εγώ ποτέ δεν θα μπορούσα να τα καταφέρω τόσο καλά».

«Παίρνετε πολύ κατά γράμμα τα λόγια της, κυρία», είπε παγερά ο Μάρτιν. «Σας διαβεβαιώνω ότι αυτό που την κάνει να δείχνει έτσι συντετριμμένη δεν είναι η προοπτική να αποχωριστεί εμένα τον ίδιο. Απλώς έδωσα ένα πρόωρο τέλος στα σχέδιά της να εξακολουθήσει να γελοιοποιείται για χάρη του Πολ Σεβαρίν».